

OVERPEINZING

Tekst: Greg Davies

Nadat ik het artikel over de Javakriel in de oktober uitgave had gelezen moest ik terugdenken aan de Javakrielen die ik had toen ik jong was. In Australië zijn de zwarte Java's veruit het meest populair. Hier worden ze vooral beoordeeld op de kopversierselen, type en staart - we willen beslist een grote staart. In de loop van tijd is het ras echt achteruitgegaan en ze lijken nu vaak meer op Hollandse Hoenkrielen dan op Javakrielen. De pootkleur is vaak blauw/grijs in plaats van zwart, wat ze behoren te zijn. Lang van rug, te groot, niet compact en met slecht gevormde rozenkam, lijkt de norm nu te zijn. Zwarte 'Rosies' (Javakrielen) waren het tweede ras wat ik ooit gefokt hebt; een trio gekregen van de - inmiddels overleden - fokker Norm Thiele toen ik nog maar een jochie was in het begin van de zeventiger jaren. Ze waren de wildste en gekste kippen die ik ooit heb gehad en ze konden vliegen als duiven. Ik fokte een paar blauwe en koekoek Javakrielen door ze te kruisen met blauwe Oud Engelse Vechtkrielen en terug te selecteren. Gek genoeg ontdekte ik dat de grote witte oorlel het eenvoudigste was om terug te fokken, terwijl ik verwachtte dat dat wel het meest ingewikkeld zou zijn!

Norm Thiele was mijn eerste leermeester in het fokken van kippen; een aardige oudere man die prachtige zilverpel Hollandse hoenders, Javakrielen en roze-kammige bruine Leghorns fokte. Ik herinner me nog altijd zijn Hollandse hoenders die in de vroege ochtendzon rondliepen in zijn achtertuin en hoe de zon scheen op die grote glanzende groen-zwarte lovers... een beeld om nooit te vergeten. Hij was een bescheiden en geduldige man die op de een of andere manier met mijn jeugdige overmoed en 'alwetende' houding om kon gaan. Zonder twijfel is hij degene die mij de liefde voor het fokken van sierpluimvee heeft bijgebracht; een echte, ouderwetse kippenfokker van grote klasse... tevreden met het houden van en de liefde voor zijn dieren, ongeacht of hij er prijzen mee won. Hij leerde me dat een leven lang houden van pluimvee veel meer waard is dan het kortdurende plezier van een gewonnen ereprijs. (Al heeft het bij mij wel even geduurd en voordat ik echt begreep hoe hij dat bedoelde.)

De andere man waar ik zeer op gesteld was en die grote invloed heeft gehad op mijn kippenhobby, was Owen Haby (ook overleden). Hij was een lange, gebogen, gespierde man die alles haastig deed. Hij woonde met z'n broer in een huisje zonder elektriciteit en watervoorziening. Ik ging er vaak op zondagmorgen op bezoek en kreeg dan een rondleiding door zijn nogal verwaarloosde tuin - mijn ene oog op de hoenders, het andere op zijn foxterriër, die je altijd in de hielen greep als je er het minst op verdacht was.

Owen had allerlei soorten hoenders, duiven en watervogels, maar zijn grote trots waren de prachtige Goudpel Hollandse Hoenders, die hij - naar het scheen - met het grootste gemak fokte. Nooit heb ik hoenders van dergelijke kwaliteit gezien in de 40 jaar dat ik in de hobby zit, en ik twijfel of ik ze ooit nog zo mooi tegen zal komen. Hij had 5 kleurslagen, allemaal even mooi, maar ik was weg van die gouden schoonheden - de hanen met perfect getekende staarten, de prachtige sikkels bijna tot op de grond. De hennen hadden een tekening die geen artiest kon natekenen - elke veer viel perfect samen met de volgende zodat de pelling doorlopende banden over het dier vormde. En ook groot... niet zoals die halfwas dieren die je tegenwoordig op shows ziet. Owen was zo'n zeldzaam type die het voor mekaar kreeg om, naar het scheen zonder enige moeite, zo iets moois te creëren. Hij showde zowel met zijn hoenders als met groenten uit zijn eigen tuin, en meestal won hij elke prijs die er maar te winnen was. Daarna gaf hij alles weg aan een ieder die ernaar vroeg. Owen en ik wisselden dieren uit en werkten

nauw samen met een paar rassen. Hij was een genie in het mij bijbrengen van het belang van het samenwerken en selectie van de hoenders, maar bovenal, dat je om te slagen, geen enorme tuin nodig hebt of veel geld, maar een oplettend oog, geduld, vertrouwen in je beslissingen, maar vooral een niet-aflatende liefde voor je dieren. Helaas, toen Owen plotseling stierf vanwege een hersentumor, werden al zijn dieren (en ook een aantal van mij) meegenomen door een gewetenloze fokker, die door gebrek aan de kennis die Owen had, binnen 5 jaar alles kwijt was. Met hem ging een levenswerk ten onder en (althans volgens mij) de allermooiste Hollandse Hoenders die er ooit waren in Australië.

Ik denk dat ik inmiddels zelf een van die 'oude' fokkers ben waar ik vroeger zo tegen opkeek. In de loop der jaren heb ik veel veranderingen meegemaakt in de liefhebberij, en meestal niet ter verbetering. Het lijkt alsof er veel meer mensen zijn die er geld mee willen verdienen en niet geïnteresseerd zijn in de kwaliteit van de dieren. Ze gaan er van uit dat de 'nieuwelingen' toch wel bereid zijn om grote bedragen te betalen, zonder dat ze weten wat ze aanschaffen. Een ander probleem is het gebrek aan betrokkenheid bij veel huidige fokkers. De ouderwetse fokkers en foksters hadden een scherper oog voor details, terwijl nu kleine fouten gewoon getolereerd worden of niet opgemerkt. (De kleine foutjes in de loop van tijd grote fouten worden in je stam!) Al met al ben ik blij dat ik die prachtige dieren van vroeger nog voor de geest kan halen, net als de mannen en vrouwen die ze fokten; de mensen die zonder het te beseffen de jongere generatie hobbyfokkers geïnspireerd hebben. Deze mensen, die niemand een medaille heeft op gespeld, moeten als helden gekoesterd worden, als de ruggengraat van onze liefhebberij, en we zouden allemaal het zelfde moeten willen zijn als zij toentertijd.

Zie ook <http://www.users.on.net/~greggles/gp.html>

Helaas heb ik geen foto's meer van deze mannen en hun dieren – de prijs die betaald wordt voor de misplaatste gedachte dat ze er altijd zouden zijn, en voor het te vaak hebben moeten verhuizen.

Deze foto is van *Gavenlocks Poultry*, met onze dank.

Copyright ©2010 Aviculture-Europe. All rights reserved by VBC.

